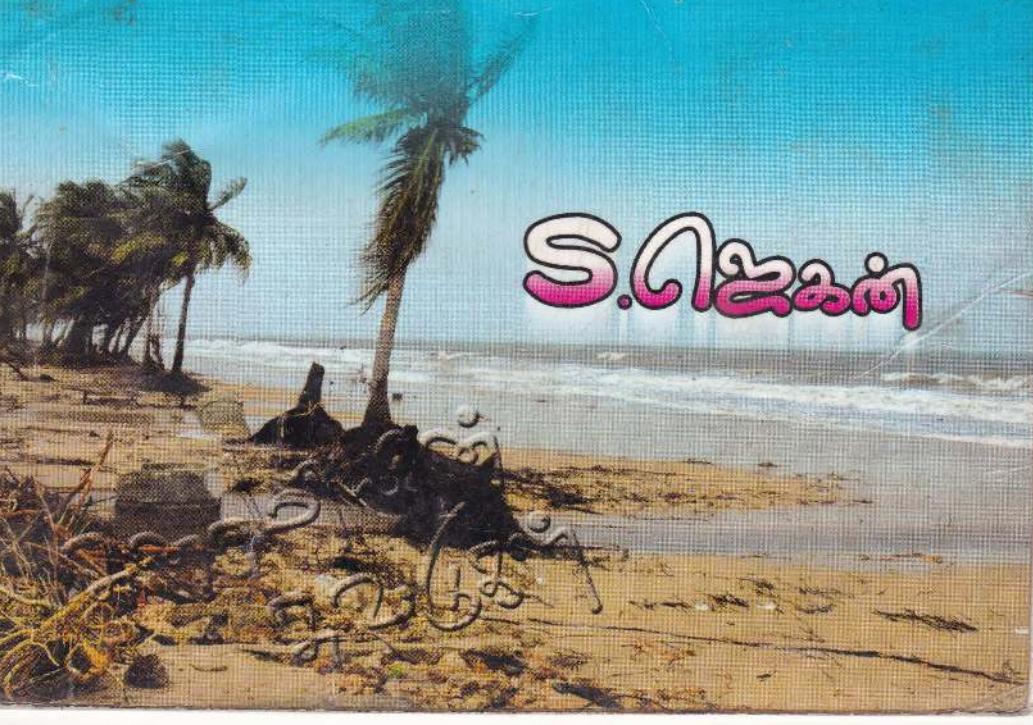

ಮಳಾರ್ಟಾಯಿನ್ ಇನ್‌ಟ್ರೋ

S.ಆಜ್ವಕಳ್

Mina Asra

ASHA

8

anapa

m.megala

சுனாமியின்

சவுகேள்

கல்லூரி தெருப்பு

ஜந்தாம் ஆண்டு
நிறைவும், நினைவும்

S. ஜெகன்

வெளியீடு:

கிராம மாதர் கிராம அபிவிருத்திச் சங்கங்களின் சமாசம்
நானாட்டான் பிரதேசம்

S.ஜெகன்

சுனாமியின் சவுகேள்

வாலேன்.ஏ

நாலின் பெயர் :- சனாமியின் குவடுகள்

தீசிரியர் :- எஸ். ஜெகன்

விலை :- 150.00

முகவரி :- பன்னங்கோட்டை, நானாட்டான், மன்னார்.

அச்சகம் :- ஸ்கை அச்சகம், புனித செபல்தியார் வீதி,

மன்னார்

உரிமை :- தீசிரியருக்கு

வெளியிடு :- கிராம மாதர் கிராம அபிவிருத்திச்

சங்கங்களின் சமாசஸ்,

நானாட்டான் பிரதேசம்.

முதல் உதிர்ப்பு : - 27-10-2009

வதாடர்புகளுக்கு: - 0778062696

S.ஜெகன்

சனாமியின் குவடுகள்

வாழ்த்துரை

* * * * *

இளம் கவிஞர் S.ஜெகன் அவர்களின் இரண்டாவது ஆக்கமான
“ சனாமியின் சுவடுகள் ” எனும் கவிதை நூலுக்கு வாழ்த்துரை
வழங்குவதீல் பெரு மக்ஷஸ் அடைகின்றேன்.

மன்னார் மாவட்டத்தீன் கரையோரப்பகுதீகளை இரண்டாயிரத்து
நான்காம் ஆண்டு சனாமிப் பேரலைகள் கொடுரமாகத்
தாக்கவில்லை. எனினும் தமிழிர் தாயகத்தீன் வடக்கு மற்றும்
கிழக்குக் கரையோரம் இப்பேரலையீன் சீற்றத்தால் சீரழிந்தமையும்,
அங்கு வாழ்ந்த மக்கள் தமது இயல்பு வாழ்வை இழந்து
தவிக்கின்றமையும் எம் இதயத்தை உருக்கிப்பதே. எனவே கவிஞர்
சகோதர பாசத்துடன் எம் உறவுகளின் இன்னல்களையும்
அவஸ்தைகளையும் கவிதைகளாக வடித்துள்ளார்.

சனாமியின் தாக்கம் பற்றி வெளிவரும் கவிதைப்படைப்பான இந்நால்
இரண்டாயிரத்து ஆறாம் ஆண்டில் வெளிப்படப்பட இருந்த போதும்,
தவிர்க்க முடியாத காரணத்தால் பிற்போடப்பட்டு இவ்வாண்டு
வெளிவருவதை மனமார வாழ்த்தீப் பாராட்டுவதுடன்,
இளம் கலைஞர் ஜெகன் அவர்களின் கவிதைப்படைப்புக்கள்
இன்னும் வளர இறையருள் வேண்டுகின்றேன்.

இக்கவிதை நூலை வெளிப்படும் நானாட்டான் பிரதேச கிராம மாதர்,
கிராம அபீவிருத்தி சங்கங்களின் சமாசத்தீற்கும் எனது
பாராட்டுக்களைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

அ.பத்தீநாதன்

தீட்டப்பணிப்பாளர்

மாவட்ட புனர்வாழ்வு புனரமைப்புச் செயலகம்,
கச்சேரி, மன்னார்.

வெளியீட்டகத்தின் வாழ்த்துச் செய்தி

எமது நானாட்டான் பிரதேசத்தின் இளம் எழுத்தாளரான ட.ஜெஜகனின் முதல் வெளியீடான் “அவஸ்ததைகள்” கவிதைத்தொகுப்புப் படிக்க நேரந்தது மிகவும் அருமையாக இருந்தது. அதனால் இவரது இரண்டாவது கவிதைத்தொகுப்பான “சனாமியின் சவுகூள்” எனும் கவிதைத் தொகுப்பை வெளியிடுவதில் எமது சமாசம் மகிழ்ச்சி அடைகின்றது. அத்துடன் அவரது விடாமுயற் சியையும் தன்நம்பிக்கையையும் கலை மீது அவருக்கு உள்ள ஆர்வத்தையும் எமது சமாசம் பாராட்டுகின்றது. இவரின் எழுத்து மூலம் எமது சமூகம் விழிப்புனர்ச்சியடையவும் ஏனைய மாவட்டங்களுக்கு முன்னுதாரணமாக விளங்கவும் ஜெகன் இன்னும் பல கவிதைத் தொகுப்புக்கள் வெளியிட வேண்டும் என்றும் எமது சமாசம் வாழ்த்துகின்றது.

நன்றி

திரு. த. பரஞ்சோதி

தலைவர்

கி.மா.கி. அபிவிருத்தி சங்கங்களின் சமாசம்

நானாட்டான் பிரதேசம்

அணிச்துறை

எம் மண்ணில் வளர்ந்து வரும் கவிஞர் ஜெகனின் “சனாமியின் சுவடுகள்” கவிதைத் தொகுப்புப் படித்தேன். மரபுக் கவிதைகளில் அதிக ஈடுபாடு கொண்ட நான் புதுக்கவிதைகளின் மதிப்புள்ளவன். பாரதிக்குப் பிறகு “புதிய போக்கு” ஓன்று கவிதையில் தோன்றி வளர்ந்து வர அதற்குத் துணை நிற்பவர்கள் பலராயினர் புதுக்கவிதை என்று சொல்வது கூட அதன் ஆமைப்பு வடிவத்தில் பண்டையகாலத்தில் இல்லாமல் இல்லை கருத்தை வேகமாக சொல்ல வேகமாக வாசகனிடம் பதிய வைக்க புதுக்கவிதை வடிவம் துணை நிற்கின்றது. என்பது அதன் ஆதரவாளர்கள் கூறும் கருத்து

மணிவாசகப் பெருமான் சிவன் முப்புரங்களை
சுடுவதற்காய் வில் வளைத்துப்பாணமிட்டதை சொல்ல வந்தவர்
பாணம் சென்ற வேகத்தில் பாட்டிட்டார்

“வளைந்தது வில்லு
விளைந்தன பூசல்
உளைந்தன முப்புறம்
உந்தீபற
ஓழுங்குடன் வந்தவாறு
உந்தீபற”

இந்த வேகம் அன்றும் உண்டு அதை இன்று புதுக்கவிதையில் காணுகின்றோம் ஆக மரபுக்கவிதையிலும் புதிய போக்குண்டு புதுக்கவிதையிலும் மரபின் சாயலுண்டு, எதுகை மோனை, இயைபு, எப்பொழுது ஒரு கவிதைக்கு வந்து விட்டதோ அப்பொழுது அது மரபுக் கவிதையின் இயல்பைப் பெற்று விடுகின்றது.

எனவே மரபும் நவீனமும் ஒன்றுடன் ஒன்று தரித்திருப்பதைக் காணக் கூடியதாகவுள்ளது. வடிவம் ஒன்றுடன் ஒன்று தரித்திருப்பது உண்மையெனின். பொருள் புதிது என்பதிலேயே இரண்டிடத்தும் வேறுபாட்டைக் காண்கிறோம்.

இங்கு ஜெகன் பாடு பொருளாக கொண்டுள்ள “ஆழிப் பேரவையின் அனர்த்தம்” அனைவரையும் உலுக்கி விட்ட ஒன்று, அதில் துடித்துப் போனவர்கள், உருக்குலைந்து போனவர்கள், துங்பம், துயரம், இன்னும் தீர்ந்த பாடில்லை, அத்துயரை தான் வாழும் காலத்தில் கண்முன்னே கானும் ஒரு கவிஞர்

உணர்வு பூர்வமாக அதை பதிவு செய்வது காலத்தின் தேவையாகும்.

இச்சனாமி அனர்த்தங்களை அதிகாரிகளின் பதிவு அறிக்கைகள் சொல்லும் போது ஏற்படாத உணர்ச்சி ஒரு நல்ல கவிஞரின் வார்த்தைகளைப் படிக்கும் போது கண்களில் நீரை வரவழைக்கும்.

சனாமியின் சுவடுகளும் அதைச் செய்யத் தவறவில்லை தன் சிறந்த கவிபுனையும் ஆற்றலால் வெள்ளக் காலத்தையும் கால வெள்ளத்தால் அழியா வகையில் செய்துள்ளார். ஏற்கனவே பல பத்திரிகைகளில் பல்வேறு பொருள்களில் கவிதைகள் எழுதி பல உள்ளங்களைக் கவர்ந்த கவிஞர் ஜெகன் தனக் கே உரிய பார்வையுடனும் சொல்வீச்சுடனும் மனித நேய மாண்பு கொப்பளிக்க இக்கவிதைகளை தந்துள்ளமை பாராட்டத்தக்கது.

“சவால்” என்ற கவிதையில் சனாமி அலையின் மூர்க்கத்தை
அழ நாட்டுக்கு வழக்கமாயுள்ள போருளவியல் மனப்பான்-
மையுடன் கவிஞர் பாடியிருப்பது நயந்து மகிழ்த் தக்கது.

நீ

கத்தியோடு வந்திருந்தால்
வெட்டவீழ்த்தியிருப்போம்

நீ

துப்பாக்கியோடு வந்திருந்தால்
கட்டு வீழ்த்தியிருப்போம்

போர் முரசொலித்திருந்தால்
போராடி ஜெயித்திருப்போம்

தாலாட்டி

தலையறுத்ததால் - நீ
தமிழினத்தின் துரோகி.....!

“சனாமியால் வாழ்வின் ரணங்கள்” என்ற
கவிதையில் கீழ் வரும் வரிகள் அலை வந்து போன பின்
பொருளாதார ரதியாக சமுகம் சந்திக்கும் சங்கடங்களை
அழகாகப் படம் பிடிக்கின்றது.

கடலால் சூழ்ந்த

கன்னித் தீவை

கடனால்

சூழ வைத்த சனாமியே

வந்து பார்

அடுப்பில்

நெருப்பு ஏறியவில்லை - எம்

அடி வயிறு ஏறிகின்றது....!

உலை

கொதிக்க வில்லை - எம்

உள்ளம்

கொதிக்கின்றது

“மனிதம்” என்ற கவிதையில் உதவிப் பொருட்கள் எவ்வளவு வரினும் இழந்து போன இழப்புக்களை சரிக்கட்ட முடியாது. என உணர்த்தும் கவி வரிகள் இவை

அரிசியும்

பருப்பும்

இழப்புக்களை

ஏடு செய்யாது

பணமும்

பொருளும்

பாசத்தை

திருப்பித் தராது!

“சில பல்லவிகள்” என்ற கவிதையில் துன்பத்தில் பங்கு கொள்ள வராத தூரத்து சொந்தங்களும் நிவாரனத்தின் போது அதை வாங்குவதிலும் பங்கு கொண்ட உண்மையை மிக அழகாக பதிவு செய்கிறார் கவிஞர்.

அலையில்

அகப்பட்ட நாங்கள்

அவதியுற்ற வேளை

பலர்

பங்கு கொண்டார்கள்

எம் சோகத்தில் அல்ல

சனாமி நிவாரனத்தில்...!

“கரையின் புலம்பல்” என்ற கவிதையில் இயற்கையின் சதியை எட்டிச் சாடும் இறுகிய வரிகள் இவை.

ஊர்

ஊராய் சென்று

ஒவ்வொரு

உடலாய்

தொட்டுப் பார்த்தவன்

நாட் சென்ற

பிணத்தில் கூட

நாடி துடிக்கின்றது..!

இறைவனின்
விதியல்ல இது
இயற்கையின்
சதி என்று...!

கவிஞரின் செய்தியில் மகுடமாக திகழ்வது ஒன்றுண்டு. நிறைவுக் கவிதையான ஊனம் + சமூகத்தில் அவரது தற் துனிவும் அதனுள் சமூகம் பெற வேண்டிய ஊக்கமும் பல கவிதைகளில் மிகச் சிறப்பாக வெளிப்படுகின்றது. இதுவே ஒரு கவிஞர் சமூகத்திற்கு தரக்கூடிய நம்பிக்கை அதை அழகாக கவிஞர் வெளிப்படுத்துகின்றார்.

எங்கோ இருந்து
ஏவப்பட்ட - அம்புகளால்
எழ முடியாமல்
தவிக்கின்றது
என் சமூகம்...!
தவிப்புகளையும்
தாகங்களையும்
தாங்கிய

என் உள்ளம்
தளரவில்லை!

உறவுகள் தான்
பறிபோனது - என்
உணர்வுகள் அல்ல

கடல்லையால் - என்
கனவுகள் தான் பொசுங்கியது
கண்கள் அல்ல

விழுந்த அலை - மீண்டும்
எழுவது போல்
நானும் எழுவேன்
அலையாய் அல்ல
ஆகாயமாய்

அங்கு
சனாமி என்ன
குரியனால் கூட - என்
வேட்கையை
வேக வைக்க முடியாது..!

இவ்வாறான அரிய கவிதைத் தொகுப்பை தந்த கவிஞர் ஜெகன் பாராட்டுக்குரியவர் “சனாமி” பற்றியே முழுக் கவிதைகளும் வந்துள்ளதால் “கூறியது கூறல்” ஓரிரண்டுகவிதைகளில் வெளிப்படனும் வேறுபட்ட கவிதை வரிகளால் அது கூட அழகாக நிமிர்ந்து நிற்கின்றது. வாழ்க! கவிஞர் ஜெகன்! வளர்க அவரது கவிதா விலாசம்! நமது சமூகத்திற்கு கிடைத்த சமூக பிரக்ஞஞாயுள்ள எழுச்சி உணர்வுமிக்க இக் கவிஞர் ஜெகன் இவரது வளர்ச்சியைப் பார்த்து வியப்பதோடு மட்டுமின்றி அவரது கவிதை வேருக்கு நீர் ஊற்றுவோம் வாருங்கள்.

அன்புடன்
தமிழ்ருவி - த.சிவகுமாரன் BA(Hones)

என் இதயத்தீர்நுந்து♥♥♥

இது என் காப்பத்தின்
இரண்டாவது பிரசவம்
அதிசயம்
ஆனால் உண்மை

கல்வி இல்லாத குழந்தைகள் - ஆனால்
உணர்ச்சியுள்ளவை.
இடைவெளி அதிகமானதால்
மனது வலிக்கின்றது,
இது போதாது என்று.

என்னிலிருந்து
எல்லாமே செத்துப்போயின,
என் இலட்சிய வேட்கயை தவிர.

இரவும் பகலும் எனக்கு ஒன்றுதான்
ஏனெனில்
என் விழிகள்
தாங்காமல் இலட்சியத்தைத்
தூரத்துகின்றது.

எல்லோருடனும் சிரித்துப் பேசுகின்றேன்.
எனக்குள் குழறும்
எரிமலை எவருக்கும் தெரியாது.

நான் சடங்கான
நாளிலிருந்து
சற்று விலகியே நிற்கின்றேன்

எந்தப்பூக்களுக்கும்
நான் மயங்கீவிடக்கூடாது
எந்தப் புன்னகைக்குள்ளும் - நான்
விழுந்துவிடக்கூடாது - என்று

நான் ஆண் என்றாலும்
எனக்குள்பிரசவங்கள்
எப்பொழுதும் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும்

கனவைமட்டும் (கவிதை)
பிடிக்கமுடிந்த என்னால்
இலட்சியத்தை (சினிமா)
அடையமுடியவில்லை

இன்றைய தடைக்கற்கள்
நாளைய படிக்கற்கள் ஆகலாம்
இன்றையதோல்வி
நாளைய வெற்றியில் முடியலாம்
உலகத்தின் சமுற்சியை
நான் ஒப்புக் கொள்கின்றேன்

வெறும் மரமாக இருந்து - நான்
மரணிக்க விரும்பவில்லை
கிளைகளைப்பரப்பிக் கொண்டிருக்கின்றேன்
கிளிகளுக்கு அல்ல என்
கலைத்தாய் கண்ணுறங்க

எப்பொழுதும் என்னை
வேறுபடுத்திக் கொள்கின்றேன்
வானத்திலிருந்து...
பூமியிலிருந்து. மனித
வர்க்கத்திலிருந்து

அதனால்
துன்பத் துயரத்தோடு
கட்டிப் புரள்கின்றேன்

பசியையும் தனிமையையும்
பாசத்தோடு வரவேற்கின்றேன்.
வாழ்வோடு போராடி
மரணத்தோடு மனம் விட்டுப் பேசுகின்றேன்.

என் சுமைகளை நிறுத்தி
“சுனாமியின்” சுவடுகளுக்கே வருகின்றேன்

மன்னை நேசித்த
ஒவ்வொரு உயிரையும் குடித்து!
நிம்மதியைத் தேடிய
ஒவ்வொரு விழியையும் பறித்து

மொட்டென்றும் பூவென்றும்
இலையென்றும் சருகென்றும் பாராமல்
ஒவ்வொரு உயிரையும் கிழித்தெறிந்து

தாயின் தாலி
 தந்தையின் தாகம்
 குமரியின் குங்குமம்
 குழந்தையின் எதிர் பார்ப்பு
 எல்லாவற்றையும் தின்று
 ஏப்பம் விட்டது.

கண்ணீர் காணாத என்
 கண்கள் கலங்கித் தவிக்கின்றது
 மகிழ்ச்சியை மட்டும் எழுதத் துடித்த
 என் கரங்களை
 மரணத்தையும் எழுத வைத்தது.

நிம்மதி இல்லாத வாழ்வும்
 நிபந்தனை இல்லாத சாவும்
 ஈழத் தமிழனுக்கு
 எழுதப்படாத விதியென எடுத்துரைத்தது.

யுத்தத்தால் பாதி உயிர்
 பறிபோனது கடலால்
 மீதி உயிரும் மிச்சமில்லாமல் போனது.

பாவங்களுக்கு மேல் பாவங்கள்
 பரிதாபங்களுக்கு மேல் பரிதாபங்களை
 பார்க்கும் பொழுது
 மனிதப் பிறவியில்
 மனம்விட்டுப் போகின்றது.

சனாமியினால்
 குழப்பட்ட சொந்தங்களே....
 என்னை விட அழுதது
 என் மண்ணும் மக்களும் தான்
 நன்றி கூறுவதாயின்
 அவர்களுக்கு கூறுங்கள்.

ஏழை வீட்டில் கூட
 இல்லை என்று சொல்லாமல்
 அனுதாபங்கள்
 அள்ளித்தரப்பட்டன.

இப்படி இரக்கமுள்ள
 மக்கள் மத்தியில்
 பிறந்ததை எண்ணி
 பெருமைப் படுகின்றேன்.

சோர்ந்து விடாதீர்கள்
 என் உறவுகளே
 இறப்புக்களும் இழப்புக்களும்
 எமக்குப் புதியவையல்ல

இன்றைய உங்கள் நம்பிக்கை
 நாளைய உங்களின் வாழ்க்கை.

தேசத்தில் எத்தனையோ
 நெருப்பாறுகளைக் கடந்த நாங்கள்
 தீக் குச்சியின் தீண்டலுக்குப் பயக்கலாமா..?
 அவதாரப் புருஷர்கள்
 ஆழம் மண்ணில்
 அழுகைக்கு இடம் கொடுக்கலாமா...?

முழகிப் போனவர்களே
முச்சு விட்டுக் கொண்டிருங்கள்
உங்கள் கனவுகளுக்கு
உயிர் கொடுக்க - என்
கண்களைத் தருகின்றேன்

என் இலட்சியப் பயணத்தில்
எனக்கான காயங்கள் வலிக்கவில்லை
ஊரிலும் தெருவிலும் உங்களைப் பார்க்கையில்
உள்ளம் கொதிக்கின்றது

மன்னையும் மக்களையும்
மனதில் கொண்டு..
என் இலட்சியப் பயணத்தைத் தொடர்கின்றேன்.

நனைந்த கண்களுடன்
இலட்சியக் கலைஞர்

S.ஜெகன்
நூலாட்டார்

S.ஜெகன்

இல்லாயனைகள்

ஒசையின்றித் திறந்து
ஒசையின்றிப் படியுங்கள்
ஏனெனில்
வரிகள் சிலவற்றிற்கு
வலிக்கும்....!

முச்ச விடாதீர்கள் - ஏனெனில்
முழ்கியவர்கள் காகிதத்தினுள்
முச்ச விட்டுக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்...!
கண்ணீரைச்சிந்தி
காகிதத்தை நனைத்துவிடாதீர்கள்
அலையில் அடிப்பட்ட
அவர்கள் காயமின்னும்
ஆறவில்லை....
இந்தக் காகிதம்
கிழிபடுமானால்
உ_ள்ளே - உ_ள்ள
கல்லறைகள் அமும்....!
ஏனெனில் ....
உ_யிரைப்பிரிந்த
உ_டல்களும்
உ_டலைப்பிரிந்த
உ_யிர்களும்
ஒன்றை ஒன்று தேடுகின்றன....!

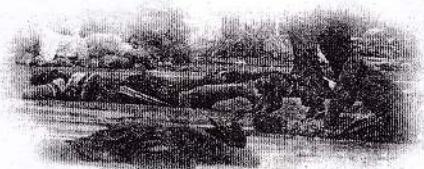
நொடியில் கரையும் வாழ்க்கை

தீனமும் அமுததால்
தீர்ந்து போனது
கவலைகள் அல்ல
கண்ணீர் தான்...

கொஞ்சம் நிஜங்கள்
நிறைய கனவுகள்
நிமிஷத்தில்
நிர்க்கதியானது

நிறைந்து போன
காயங்களை
மறந்து வாழ
நினைக்கையில்

விரைந்து
வந்தது விடியல்
விழி இமைக்கும்
வினாடிக்குள்
வீதியெல்லாம் - பினங்கள்
நொடியில் கரையும் வாழ்க்கை
நிஜமானது.

ஒவ்வொ

புலராத
பொழுதுகளில்
புரட்டப்படாத
அந்தயாயங்கள்
புரியாத புதிராகிப்
போனது
ழூப் பந்தின்
பக்கங்கள்

நிலைக்காத
கனவுகளாய்
நிஜமில்லாமல்
போனது
வாழ்க்கை

துண்டித்த பல்லி
வாலாய்
துடித்துக்
கொண்டிருந்த
துளி நிம்மதியையும்
தூக்கிலிட்டாள்
தாது மகள்

கடலை கணே தீர்ந்து பா

விரிவாக்கும்
தாய்ப்பு
நகர்மாப்பாக்கும்
ஏனோடு குவிபு
நூல்பு
நீந்து நீந்து
ங்களிக்கப்

பா கட்டிய எமக்கு
பாடை கட்டினாய்

கூடை கரை
ஏற்றிய எம்மை
கட்டுத் தின்றாய்

காற்றையும்
கடலையும்
புயலையும் கொண்டு
சனாமி - நீ
கும் விசாரிக்க வந்தாய்
ஏற்றுவேயும் சிகு
நாட்டிச்சுக்காது
ஒக்க நூகு
பார்
பாவி அலையே உன்
கோரப் பற்களால்
கிழிக்கப்பட்ட
மனித உடல்களை

ஏன்?

உன் கரை
 தொட்டு
 காதல் சொன்ன
 இதயங்களை
 இழுத்துக்கொண்டாய்..!

உன்
 மடி தொட்டு
 மெளனம் பேசிய
 மனங்களை
 குடித்துக் கொண்டாய்

கண்களின்
 காட்சியான - நீ
 காட்டேறியாய்
 மாறியது ஏன்?

காதலின்
 சாட்சியான நீ
 கொலைகாரியாய்
 மாறியது ஏன்...

சவால்

நீ

கத்தியோடு
வந்திருந்தால்
வெட்டி வீழ்த்தியிருப்போம்

நீ

துப்பாக்கியோடு
வந்திருந்தால்
சுட்டு வீழ்த்தியிருப்போம்

போர்

முரசொலித்திருந்தால்
போராடி
ஜேயித்திருப்போம்

தாலாட்டி
தலையறுத்தால் - நீ
தமிழினத்தின் துரோகி...!

தின்டத்தகாதவள்

வாலிபக் கனவுகளை
வசியம் செய்த
வங்கக் கடலலையே

எட்டி நில்
உனக்கு
எய்ட்டஸ்
வரப் போகிறது

ஏனெனில் - நீ
இலட்சம் பேருடன்
இச்சை புரிந்து விட்டாய்

வஞ்சகம்

கவலை(க)
கட்டுக்கள்
அவிழும் பொழுது

புதிய கட்டுக்கள்
போட்டு
புலம்ப வைத்தாய்

தாய் போல்
எமை சுமந்து
தாலாட்டி
தூங்க வைத்தாய்

அசந்து
தூங்கிய வேளை
உயிர் குடித்தாய்
உப்புக் கடலே - எம்
உதிரம்
அவ்வளவு சுவையா?

குல்யுகம்

பிரமசிவன்
கடைந்த
பாற்கடலே

உன்னை
சுட்டாலும்
ஆநாது
எம் கோபம்

உன்னை
ஏரித்தாலும்
தீராது
எம் காயம்

உன்
மோகத்திற்குப் பலி
எம் தேகமா..?

சீல பல்லவிகள்

ஐந்துவருடங்கள் ஓடிப்போனது - கடல்
சேமித்த உடல்களும்
செரித்திருக்கும்
ஆனால்

பலியான
பாமர மக்களுக்கு
பொதுக் கட்டமைப்புத்தான்
பூர்த்தியாகவில்லை

சுனாமி - தந்த
சோதனைகள் கூட
வேதனையாகவில்லை

சுனாமியால்
சுக்கு நூற்றாண் - எம்மிடம்
சுரண்டுவதை நினைத்தால்
நெஞ்சம் வெடிக்கின்றது.

அலையில்
அகப்பட்ட நாங்கள்
அவதியுற்ற வேளை
பலர்
பங்கு கொண்டார்கள்
எம்
சோகத்தில் அல்ல
சுனாமி நிவாரணத்தில்

துரோகம்

கடலே

கருணை மறந்த

தோழியே

ஆழ்கடல்

அதிசயங்களை

அன்னி வந்து

சொல்லும் - நீ

வினாடிக்கு

வினாடி நலம்

விசாரிக்கும் - நீ

முன்னறிவித்தலின்றி

மன்னையும்

மக்களையும்

கோரப்பலி

கொண்டது ஏன்

காரணம் என்ன?

உன் மெளனம்
ஏன்
மயானமானது
உன் வெட்கம்
என்ன வென்று
வேட்கையானது

ஆழியே உன்
அடியில் யாரேனும்
ஆடை அவிழ்த்தார்களா?
கடலே உணை
கற்பழிக்க
கங்கணம் நடந்ததா?

கன்னி உனக்கு
கோபம் வர
காரணம் என்ன?

பதில்

சூறா

எத்தனை
காதலுக்கு
கவிதை சொல்லிய நீ

எத்தனை
இதயங்களுக்கு
ஆருதல் தந்த நீ

எத்தனை
கண்களுக்கு
கனவு கொடுத்த நீ
எத்தனை
மெளனங்களுக்கு
வார்த்தை கொடுத்த நீ

அத்தனை
உயிர்களுக்கும் - ஏன்
மரணத்தைக் கொடுத்தாய்

அலியல்லவா - அகைந்

ஏம்

மலடி உனக்கு
பிள்ளைப் பாசம்
தெரியுமா

கணவனின்
கெஞ்சல்களையும்
கொஞ்சல்களையும்
கண்டுள்ளாயா...?

மார் திறந்து
பால் கொடுத்து
மழலை
முலை கடிக்கும்
வலி அறிந்துள்ளாயா?

இல்வாழ்வை
அலியுன்னால் - எவ்வாறு
அறிய முடியும்

சுவடுகள்

குருத்தோலை முதல்
காவோலை வரை
காவு கொண்ட
கடல்லையே

இருட்டில் எமைத் தள்ளி
மரத்தடி வாழ்வை
மணுபடியும் தந்த
மரண தேவதையே

பின்ம் தின்னிப்
பேயே நீ
வற்றிப் போக கடவுளிடம்
வரம் கேட்கின்றோம்

நீ
சுற்றிய இடமெல்லாம்
சுடுகாடாகிப் போனது
ஆழியே நீ
வற்றிய பின்னும் - அதன்
வடுக்கள் மாறவில்லை...!

சனாமியின் போகு என் கண்களிலிருந்து
பிரிந்த ஒரு கண்ணீர்த் துளி...

என் ரச்சை

என் கிறுக்கல்களுக்கு
கவிதை மகுடம் சூட்டியவளே
நான்
சினத்துப் போகும்
வேளையில் - என்
சிந்தை கழுவியவளே.

ஓய்வு எனும்
சொல்லை என்
அகராதியிலிருந்து
அகற்றிய
அகல் விளக்கே...

எப்பொழுதெல்லாம்
என்னை
துக்கம் தழுவுகிறதோ
அப்பொழுதெல்லாம்
உன்னை நினைக்கக் கொன்னாய்!

என்
வாலிபத்திற்கு
விளக்கேற்றி உன்
வாசலை
முடிக் கொண்டாயே

முதலில் - என்
 கிறுக்கல்களுக்கு
 ரசிகையானாய்
 பின் என்
 கவிதைகளுக்கு
 தோழியானாய்
 நீ இருந்திருந்தால்
 நம் உறவு
 நானை எப்படியோ

என்
 இலட்சியப் பயணத்தில்
 முகமறியாத நம்
 நட்பிற்கு
 முகவரி இல்லாமலே போனது

கனவுகளில் பேசி
 நிஜத்தை நேசித்த
 நம் தேடலில்
 எத்தனை
 முரண்பாடுகளை
 சந்தித்துள்ளோம்

காகிதத்திற்கு மதிப்பே
 நீ எழுதும்
 வார்த்தைகளால்தான்

இன்று
 கடலின் அடியில்
 எதைத்தேடுகிறாய்

உன்
 கேள்விகளுக்கு
 பதில் கூற
 என்னால் முடியவில்லை

என்

நிபந்தனைகளை

நிறைவேற்று

உன்னால் முடியவில்லை!

நம்

ஜாடல்களுக்கு

பதில் கூற

காலத்தால் முடியவில்லை!

என் சிரேகிதியே...

எனக்குப் பிடித்த

பூவோடு காத்திரு

உனக்குப் பிடித்த

கவிதையோடு வருகின்றேன்!

முற்றுப் பெறாத

நம் மௌனத்திற்கு

முடிவுரை எழுதுவோம்!

சாபங்கள்

எம் ஆவியழித்த

உன் ஆவி
அழியட்டும்

எம் ஆண்நதம்
அழித்த உன்
ஆதங்கம்
அழியட்டும்

எம் விழி
பறித்த உன்
விரல் ஓடியட்டும்

எம் உடல்
கீழித்த உன்
பற்கள் பிடுங்கட்டுப்

எம்
செவியமழித்த
சுனாமியே ந்
பட்டுப் போவாய் - இது
பலியானவர்களின் சாபம்

அன்றாம் இன்றாம்

கரை முழுவதும்
அலை எழுதிய
கவிதைகள்
நுரையாய் அன்று

கரை முழுவதும்
அலை எழுதிய
கவிதைகள்
பின்மாய் இன்று

அவலங்களை
நினைத்து நாம்
அழும் பொழுது

ஆனந்தமாய்
துள்ளி விளையாடும்
அலையே - பல
ஆயிரம் உயிர்களை
பலி கொண்ட மகிழ்ச்சியா?

தொழு நோயாள்

உயிர்களின்
உதிரம் குடித்து
உள்ளத்தின்
உவகை பறித்தாயே

உன்னைக் காண்பதற்கு
காகம் வருமா?
உன்னைக் கவி பாட
கற்பணை எழுமா?

உன்னோடு
உல்லாசம் புரிய
உலகம் விரும்புமா?

தளிர்கள்
உயிரால் - நீ
தாகம்
தீர்த்துக் கொண்டதால்
உன்னை (த)
தனிமைப்படுத்துகின்றோம் - ஒரு
தொழு நோயாளியாய்

விள்ளைப்பும்

தாலி

தண்ணீரோடு போக

கண்ணீரோடு நான்

கடைசி வரை வாழ்வதா

குழந்தைகளைக் - கூட

கொன்று (டு) போன

கொடும்பாவி

உனக்கும்

எனக்கும்

என்ன பந்தம்

என்னையும்

கொன்று என்

உறவுகளோடு சேர்த்து விடு

எது நீதி

ஏக்கம் தந்த
வேளையில்
தூக்கம் வருமா
கண்ணில்

என்றாவது விடியுமா
என்று ஏங்கிய
வேளையில்
என்றுமே விடியாத
இருளைத் தந்து

நிரந்தரமான
தூக்கத்தையும்
நிமிடத்தில்
தந்தாய்

மனிதக் குருதிகளை
சடக்குப் போட முன்
முடக்குப் போட்டு
முழுங்கினாய்
முத்துக் கடலே

மனித உயிர்
பித்துனக்கு எப்போது
பிடித்தது

கைதிகளிடம் கூட
கடைசி ஆசை
கேட்பார்கள்

நிரபராதியான
எங்களுக்கு நீ
மரண தண்டனை
கொடுத்தாய்

சுனாமியால் பொழ்வின் ரணங்கள்

மாமிச அரக்கியே
வந்து பார் - உன்
மமதைக்குப் பலியான
மனித உயிர்களை
மாடிக்கட்டிடங்களை
மண் குழிசைகளை....!

கடலால் கூழ்ந்த
கன்னித் தீவை
கடனால்
கூழவைத்தாய்
சுனாமியே

வந்து பார்
அடுப்பில்
நெருப்பு
எரியவில்லை எம்
அடிவயிறு ஏரிகிறது....!
உலை
கொதிக்கவில்லை எம்
உள்ளம் கொதிக்கிறது...!

மனிதர்கள் நாம்
மாற்றிக்கட்ட
துணியில்லை
மரணம்
மறந்து
மீண்டும்
மீன் பிடிக்க
துணிவில்லை...!

நீர்ப்பு

கண்களை
குத்திப் பார்க்கவா
கரை புரண்டு வந்தாய்

என்புதனை
எண்ணிப்பார்க்கவா
எழும்பிவந்தாய்

காற்றினால்
உலவும்
உயிரை
கற்பாறை கொண்டு
தாக்கினாய்

ஏய்
தீவிரவாதியே நீ
தினமும்
மக்கள் பாதத்தில்
மண்டியிடு

கறையினி புலம் டால்

நீ

வரும்வரை
காத்திருக்கின்றேன்

நீ

போகும் வரை
பார்த்திருக்கின்றேன்

என்னை - நீ

நேசிக்காவிட்டாலும் - உன்னை
சுவாசிப்பது என்
கடமை என்று!

மனிதத் தலைகளையும்
மண்டை ஒடுக்களையும்
தின்று வந்த நீ

என் மேனியை கூட
விட்டு வைக்காமல்
ஏர் பிடித்து உழுது விட்டாயே!

விச்வாசபாலை நல்பர்

இனி எனக்கு
இரவுகள் ரணம்
பகல் என்பது
கனவு
தூக்கம்
தொலைந்து போக

ஏக்கம்
என்னோடு
ஒட்டிக் கொண்டது

ஆக்கிய
பகல் எல்லாம்
அமாவாசையானது

நோக்கும்
திசையெல்லாம் - என்னை
நோகடிக்கின்றது

குடும்பத்தோடு
கூடி வாழ்ந்த நான்
தனிமரமாகித்
தவிக்கின்றேன்

உறவுகளை விட்டு
நிமிஷம் கூட
நீங்காத நான்

நாட்களை கடந்து
வாரங்களாகி விட்டது
வாரங்கள் வழந்து
மாதங்களாகி விட்டது
மாதங்கள் மறைந்து
வருடங்கள் ஆகவிட்டது

நகர்ந்து போன
நாட்களை எண்ணி
நான் வருந்தவில்லை

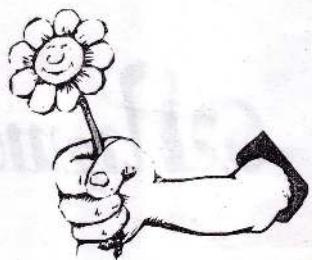
தொலைந்து போன
வாழ்வை நினைத்து
நான்
துக்கப்படவுமில்லை

அன்று அழித்த
கடல்லை இன்று
அனைக்கத் துழக்கின்றது

அன்று மூடிய
மணல் மேடுகள்
இன்று
மலர்மாலையாய்
தூவ நினைக்கின்றது
அதனால்
நிழலான

துங்பம் தனை விரட்டி
நிஜமான வாழ்வை
நேசிக்கின்றேன்

திம்ரீக்கை

ஓளனமென்று

உடைந்து போகாதே
நண்பா

ஞானத்தால் நட
ஞாலம்
உன் காலடியில்

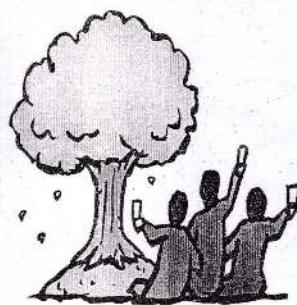

விழயல் நமக்கு

நேற்றைய சூரியன்
மறைந்து விட்டது
நாளைய விடியலை
எதிர் கொள்வோம்..!

நேற்றைய காற்று
பறந்து விட்டது
நாளைய சுவாசத்திற்கு
வழி தேடுவோம்!

கனவுகள் மாயையாவது போல்
காயங்களும்
மாயையானது
சோகம்
சுமை
வலி
வீரியம்
மனிதனால்
ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியவை

துன்பம் கண்டு
துவண்டு போவோமானால்
ஆயன் முழுதும்
அழகை தொடரும்...!

இடி விழுமென்று
எவரும் நினைப்பதில்லை
புயல் வருமென்று
எவரும் எதிர்பார்ப்பதில்லை

ஒரு ஜனனம்
அழகை
ஒரு மரணம்
அழகை

நம்மை
சீண்டிப்பார்த்தது
கடல் வடிவில்
காலன்

கண்ணீர் துடைத்துப் புது
வாழ்வு தர
வரவேற்கின்றது காலம்

மர்தும்

ஊர் என்ன
பெயர் என்ன
நாம் கேட்கவில்லை

உயர்வென்ன
தாழ்வென்ன
நாம் பார்க்கவில்லை

ஆழியால்
அழிந்து போன
உறவுகளுக்காக
அழுது தீர்த்தோம்

சனாமியால்
தொலைந்து போன
ஊரை மீட்க
ஒன்று பட்டோம்

அரிசியும்
பருப்பும்
இழப்புக்களை
ஈடு செய்யாது

பணமும்
 பொருளும்
 பாசத்தை
 திருப்பித் தராது
 என்றாலும் - எம்
 நெஞ்சு பொறுக்கவில்லை
 உங்கள்
 அழுகைகளையும்
 அவைங்களையும்
 நினைக்கையில்...!

குடும்பம் - ஒரு
 குண்டுமணி போட
 மன்னார்
 மண்ணில்
 மலையென
 நிவாரனப் பொருள்

உங்கள் பசிக்காக
 மடை திறந்த போது எங்கள்
 மார்பில் பால் வற்றவில்லை

நீங்கள்
 உறிஞ்சியதை பார்த்த பொழுது எம்
 வயிறு நிறைந்தது

நீங்கள்
 உறங்கியதை
 பார்த்த பொழுது எம்
 மனச நிறைந்தது

கடலேகெள்

உன்னன்

எனக்குப் பிடிக்கும்
நேற்றல்ல
இன்றல்ல
நெடுங்காலமாய்

காலையில்
வருவதும்
காலடி நனைப்பதும்
சுகமான அனுபவம் தான்

ஊர்கள்

உறங்கிய போதும்
உறங்காமல்
காத்திருப்பாயே

உன்

காத்திருப்புக்கள்
அர்த்தமற்றுப் போனது

நீ ஓட
 நான் பிடிக்க
 நான் ஓட
 நீ பிடிக்க
 இறுதியில்
 இருவரும்
 கட்டிப் புரள்வோம்

அந்த ஆனந்தங்களை
 அழகையாக்கி விட்டாயே!

சிலநாட்களில்
 சிலநேரங்களில்

உன்னுடன்
 மோகம் கொள்ள
 நினைத்துள்ளேன்

உன்மைதான்
 கடலே நீ
 கற்பழிக்க முடியாத
 கண்ணி

இயன்றளவு
 உன்னை நான்
 இச்சையோடு பார்த்து
 இம்சையோடு
 சீண்டியுள்ளேன்

இசைய வில்லை நீ
நான்
இயற்கையாய் - அல்லது
நீ
மனிதப் பிறவியாய்
பிறந்திருந்தால்

உனக்கும்
எனக்கும் தான்
திருமணமாம்
உறுதியாய்க்
கூறுகிறது சொர்க்கம்

நீ
சொர்க்கத்தை
சுவைத்துப்போக
நரகத்தோடு
நான் வாழ்கிறேன்

எனக்கு
அழுகை
உனக்கு
ஆனந்தம்
இது நட்பின்
இலக்கணமா?

கடலே என்
கற்பனைகளுக்கு
நீ எழுதிய கவிதைகள்

பினங்களாய்
நடமாடுகின்றன!

6 நூறு சேவியிகள்

என்

பேனா முனையின்
பெருமுச்சு உனக்கு
புரியவில்லையா
கடல்லையே

கனவு கேட்டேன்
கொடுத்தாய்

கவிதை கேட்டேன்
கொடுத்தாய்
நிம்மதி கேட்டேன்
நெஞ் துக்கம் கொடுத்தாய்

மனிதனின்
மன்றாட்டங்கள்
கேலியும்
கிண்டலுமாகிப் போனது உனக்கு

மனிதனின் இலட்சியம்
மரணத்தை வெல்வதுதான்
வறையறுக்கப்படாத ஆண்டுக்குள்
வாழ்வை அடக்கி விட்டாய்

என் பேனா முனையின்
பெருமுச்சு உனக்கு
புரியவில்லையா
கடல்லையே

ஊர்
ஊராய்
சென்று
ஒவ்வொரு
உடலாய்
தொட்டுப் பார்த்தவன்

நாட்சென்ற
பிணத்தில் கூட
நாடி தூடிக்கின்றது

இறைவனின்
விதி அல்ல - இது
இயற்கையின்
சதி என்று

தூஷணம் + சமூகம்

தூக்கிலிடப்பட்ட என்
கனவுகள்
தூரத்திக் கொண்டிருக்கின்றது

அடிமைகளாகவும்
அகதிகளாகவும்
வாழ்வது
ஸழத் தமிழர்களுக்கு
எழுதப் படாத விதி

அதில் என்
ஆசைகளும்
இலட்சியங்களும்
உயிர் பெறத்
துடிக்கும் பொழுது

எங்கோ இருந்து
ஏவப்பட்ட அம்புகளால்
எழுமுடியாமல்
தவிக்கின்றது என்
சமூகம்...!

தவிப்புகளையும் தாகங்களையும்
தாங்கிய என் உள்ளம்
தளர வில்லை

உறவுகள் தான்
பறிபோனது என்
உணர்வுகள் அல்ல

கடலால் - என்
கனவுகள் தான் பொசுங்கியது
கண்கள் அல்ல

விழுந்த அலை - மீண்டும்
எழுவது போல்
நானும் எழுவேன்
அலையாய் - அல்ல
ஆகாயமாய்

அங்கு
சுனாமி என்ன
கூரியனால் கூட - என்
வேட்கையை
வேக வைக்க முடியாது

வழுவிழந்து போனேன் நண்பா

உள்ளதைச் சொல்லுகிறேன்
நீ என்னருகில்
இருக்கும் வரை

வானம் எனக்கருகில்
வட்டமிட்டுக்கொண்டிருந்தது
பூமி எனக்கருகில்
பூத்துக்குலுங்கியது
ஆகாயம் கூட
என் வீட்டுக் கூரையில்
அமர்ந்து பேசும்

நம்
காலடி பதித்த
கடற்கரை மணல்

இருவரின்
இரகசியங்களையும்
ஒட்டுக் கேட்கும்
கட்டுமரம்

வலையைப் போலவே எம்
வாலிபத்தைப் பின்னிய
புன்னகைப் பின்னல்கள்

நான்
பார்க்கும் இடமெல்லாம் - எனை
பரிதாபமாய் பார்க்கின்றன

நம்
இடைவெளி
தளர்ந்து போகையில்
என் இதயமும்
தளர்ந்து போனது

என்றாவது
உன் சிரிப்பு
எப்பொழுதாவது
உன் பேச்சினால்

உன்னை
எல்லோருக்கும் பிடிக்கும்

அதனால் தான்
ஆழிப் பேரலை
என்னிலிருந்து உன்னை
நிரந்தரமாய் பிரித்துச் சென்றது...!!!

சில

அனுமானங்கள்

வெட்டை வெளியில்

வீதி நாடகம்

முற்றுப் பெறாத

முழுநீள்

தொடர்க்கதையாய்

தொடர்கின்றது

சுதந்திரத்தைத் தேடி

அலைந்த போது

சொந்தங்கள் தொலைந்தன

நிம்மதியைத் தேடி

அலைந்த போது

நிலங்கள் தொலைந்தன

இப்படித்

தொலைத்துத் தொலைத்து

இறுதியில் - நாங்களும்

தொலைந்து போனோம.....

ஆன்மாக்களின்

அரக்கர்களைப் போல
 இரக்கமில்லாத
 இயற்கையே
 கதறக் கதற
 கற்பழித்தார்கள்
 காடையர்கள் - என்றால்
 கடலம்மா நீயுமா?

மனிதத் தசையை
 மாவாகப் பிசைந்து
 புரட்டிப் புரட்டிப்
 புசித்தாயே

உன்
 பசி தீர்ந்ததா?

சிறுகச் சிறுக
 சேமித்த எம்
 சந்தோஷங்கள் - உனக்கு
 சில்லறையா?

உன் சேலையோரம்
 காவல் நின்ற எமக்கு
 நீ தந்த பரிசு கல்லறையா?

ஊன்றாகம்

வாசல் இல்லாத
என் வாலிபம்

வெளியில்
வரத்துடிக்கும்
என் இளமை

உலகை அளக்கத்தவிக்கும்
என் உணர்வுகள்

ஆடிப்பாடி மகிழ்ந்து
கணவுகள்
காயங்கள் சுமந்து

விலங்குகள் உடைத்து
வேட்கைகள் வென்று

உலாவத் தவிக்கும்
என் வாலிபத்திற்கு
வாசல் இல்லை

வாழ்வு என்பது

ஏழ்மைச் சிறைக்குள்
 நான் - என்
 கனவுகளோ
 கண்ணாடிக் கூண்டினுள்

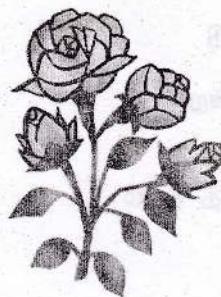
குடிசை வீட்டில்
 நான் என்றாலும்
 கோபுரக் கலசத்தில்
 என் எண்ணங்கள்

ஓலைப் பாய்
 என்ற போதும்
 பஞ்ச மெத்தையில்
 படுத்திருப்பதாய் உணரவு

உரிமைக்கான போராட்டம்
 நாட்டுக்குள்
 வயிற்றுக்கானபோராட்டம் - எம்
 வீட்டுக்குள்

மூன்று வேளையில்
 ஒரு வேளை
 உணவு
 மீதி நேரம் - நாம்
 பசியாற
 பாசங்கள் பறிமாறப்படும்

இலவசம் என்பதால்
 ஆசைப்படுகின்றேன்
 காற்றைக்
 கட்டியனக்கின்றேன்
 பணமில்லாத வாழ்வென்றாலும்
 மனதில் கனமில்லாத
 வாழ்வளித்த வேந்தே
 உனக்கு நன்றி

ஷ்டாக்குமுறை

ஒப்பாரி வைத்து
இயந்து போன
வாய்கள்

கண்ணீர் சிந்தி
காய்ந்து போன
கண்கள்

திண்ணையில் நாயும்
தெருக்களில் மனிதனும்
நினைவுச் சாளரத்தில்
மயானங்களும்
மரண ஓலங்களும்
பதிவாகின்றன - இது
தமிழனின்
தலை விதி.....

சூரைகள் இல்லாமல்
மர நிழலில்
மக்கள் வாழ்க்கை
புதிய சகாப்தம்

படுக்கை கண்டு
பல நாள்
இருக்கை சென்று
பல நாள்

எம் வாழ்க்கைத் தடம்
அழிந்தும்
பல நாள்

தேவி உயிர்

கடலே - நீ

களவாடிப்போன - என்
காதலியின்

கால் தடம்
கண்டேன்

கைவளையல்
கண்டேன்

அவள் கூடிய
பூவைக்கண்டேன்

அவள் வைத்தப்
பொட்டைக் கண்டேன்

அவள் பட்டுத்
தாவணி கண்டேன்

அவள் பட்டு
மேனி கண்டேன்

தொட்டுப் பார்த்தேன்
தோகை உடம்பில்
உயிரை மட்டும் காணவில்லை.....!

ஷந்தாயன்

தலைப்பு

என் செல்வமே
உனக்காகத்தான்
சேமித்தேன்
என் உயிரை

உன் வாழ்விற்கான
கற்பனைகள்
வீடு முழுவதும்
வீற்றிருக்க
நீ ..... ஏன்
காடு சென்றாய்?

உனக்காக - நான்
பாடிய தாலாட்டுக்கள் - இன்று
ஒப்பாரியாய்
ஒலிக்கின்றது

நீ உறிஞ்சாமல்
சுருங்கிப் போனது - மார்பு

உன்

அனைப்பில்லாமல்
கருகிப்போனது வாழ்வு

உன் சானைத்

துணிகள் தான்
எனக்கு
சந்தன வாசம்

நீ வனவாசம்
போன பின்
எனக்கு ஏன்
மனை வாசம்

என் நடவிடம்

நான் உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறேன்
என் கனவுகள்
உயிர்த்தெழுத் துடிக்கின்றது.

நான்
சூட் நினைக்கையில்
பூக்கள்
கருகிப் போகின்றது

நான்
சுவாசிக்க நினைக்கையில்
காற்றும்
தழலாகி வீசுகின்றது

என்
பயணங்கள்
நீளமானவை

நான்
நடக்கின்றேன்
நாளை
முடியும் - என்னும்
நம்பிக்கையோடு.....

முடியாத மோட்சங்கள்

அலை ஓய்ந்த பின்னும்

அழகை ஓய வில்லை

இரவுகள் வழந்த பின்னும்

இம்சைகள் முடியவில்லை

காலனிலை தான்

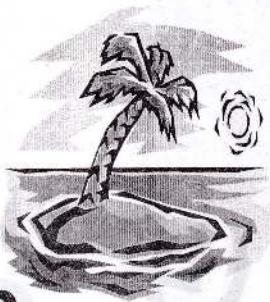
மாறிப் போனதே - தவிர

ஏழையின்

வாழ்க்கை நிலையில்

மாற்றமில்லை.....

தஸ் எழுதிய தவிதை

உனக்காக
ஒரு கவிதை எழுத
ஆசைப் பட்டேன்

முயன்று முயன்று
தோற்றுப் போனேன்

உனக்கான
கவிதையை என்
கைகள் எழுத முன்

கடல் எழுதியது
உன் அழகான
உதட்டு வரியில்
மரணக் கவிதை

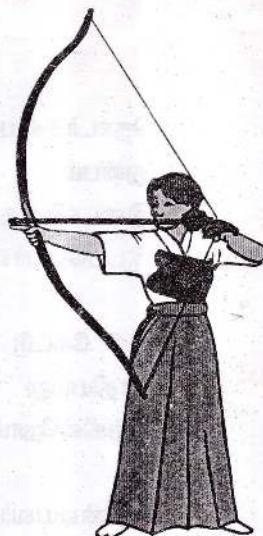
சீராத்தியம்பளவு

கண்களுக்குள்
கனல் கொதிப்பதால்
காதல் எங்கே பூக்கும்

என்
மனம் முழுவதும்
மெளனப்புயல்
வீசுவதால்
மணமாலை
எங்கே விழும்

என்
இரவுகள் முழுவதையும்
இலட்சியத்திற்காக
ஒதுக்கியுள்ளதால்

மழலைகள்
எங்கே தாவும்.

வேதனை

தொடர்ச்சியான
துன்பம்
இடைவிடாத
இடப்பெயர்வு

நீதி கேட்டு
நாதியற்று
நிற்கின்றோம்

சுரண்டியவர்கள்
சுகமாய் வாழ
சுரண்டப்பட்ட நாங்கள்
சுமையோடு வாழ்கின்றோம்

குடா தலைனோப் மிர்ந்த தலி

உன்னை
நினைக்கையில்
நினைவுகள்
தீந்து போகலாம்

உனக்காக
கவிதை எழுதி
காகிதம்
தீந்து போகலாம்

உன்னைக் காதலித்த
நாட்களும்
உனக்காக காத்திருந்த
நிமிஷங்களும்
சாகாவரம் பெற்றவை

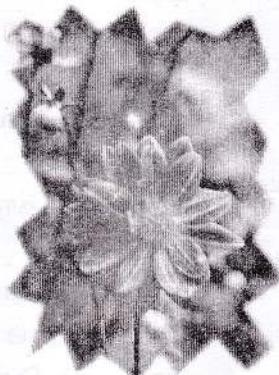
தேடல்

நிவாரனத்தைப் பார்த்துப் பார்த்து
நிர்வாணமாகிப் போனவர்கள்

நானை விடியும் என்று
இன்று என்பதை மறந்தவர்கள்

- அழும்
வானத்திற்கும்
வேகும்
வெயிலுக்கும்
ஆறுதல் சொன்னவர்கள்
வேதனையில்...

- வாடி விழும்
பூக்களுக்கும்
கருகும்
மொட்டுகளுக்கும்

வாழ்வளிக்க
வழி தெரியாத செடிகள்
வழி தேடுகின்றன.

கடல் அலைப்பாய்க்

காதல்

கடல் அலையைப் பார்
என்னைப் போலவே
அலைந்து
ஏதேதோ சொல்ல
வருகின்றது.....!

கரை கூட
உன்னைப் போலவே
கேட்காமல் விடுகின்றது.....!

அலை
அழுகின்றது நுரையாய்
நான்
அழுகின்றேன் கண்ணிராய்

அலையின் காதல்
கடலுக்குள்
மூழ்கி விடுகின்றது
என் காதல் கனவாய்க்
களைந்து விடுகின்றது!

மறைய வெல்லை

வீடு வீடாய்ச் சென்று
தெருத் தெருவாய் அலைந்து
பிச்சை எடுத்ததால்
என்பசி மட்டும் மறைந்தது

ஆனால் அனாதை
என்ற பட்டம்
மட்டும் மறையவில்லை!

தோழனுக்கு

எனக்குக்
கால்கள் இரண்டு
கண்கள் இரண்டு
கைகள் இரண்டு
கைகளில் இருக்கும்
பாத்திரம் இரண்டு
அதில் ஒன்று
என்னைப் போலவே
பிச்சை எடுக்க வரும்
என் தோழனுக்கு!

இறக்கம்

உயிரின்றி

உன் மடியில்

உறங்கும்

இந்தக் குழந்தைக்கு

உண்மை தெரியாது நீ

தசை தின்னும் - எம்

தர்மன் என்று!

வினாக்கள்

மடிந்த பூக்களை
மலரச்செய்வோம்
விழுந்த சூரியனை
ஒளிரச் செய்வோம்

நமக்கு
நாமே
ஆணையிட்டுக் கொள்வோம்

மொழிகளுக்குத்
தலைவன்
தமிழன்றும்

மனிதனுக்கு(த)
தலைவன்
தமிழனன்றும்!

நான் கூறுவது

எதிரியில்லாத வாழ்வு
எப்படி இருக்கும்

முள் இல்லாத
மலர் போல்
மெதுவாய் இருக்கும்

பொதுவான
படைப்புகள்
பகிரப்படும் பொழுது

பழி வாங்கும் எண்ணம்
மறுக்கப்படுகின்றது

தூய்மையான
வாழ்வை நேசிக்கும் பொழுது
ஸ்ட்டி முனை கூட
எழுதுகோலாய் விரியும்

சுடுகாட்டின் சடலங்கள்
அமைதியாய் ஏரியும்
ஆத்மாக்கள்
அமைதியாய் உறங்கும்..!

இது உங்களுக்காக

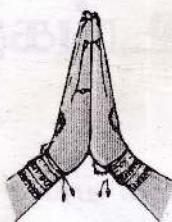
• என் கிறுக்கல்களை யாரோ
 கவிதை என்கிறார்கள்
 என்னைச் சிலர்
 கவிஞர் என்கின்றார்கள்
 நான் படைப்பாளனே - தவிர
 பட்டங்களை வெறுப்பவன்

எது உண்மை
 உங்கள்
 விமர்சனத்திற்காக
 வாசலில்
 காத்திருக்கின்றேன்

மீண்டும்
 என்
 அடுத்த படைப்போடு
 உங்களை சந்திக்கும்
 நம்பிக்கையோடு

நான்
 S. ஜெகன்
 நானாட்டான்

இந்த எதாகுப்பு வெளியிட ஊக்கம் தந்த
திட்பப்பனிப்பாளர்
திரு.வ.பத்திராதான்
அவர்களுக்கும்

இந்த எதாகுப்பின் வெளியீட்டு
நிறு வளமான சமாசக்தியுக்கும்
என் கணவு வக நூற்பர்களுக்கும்
என்னை பிரசவித்த நாளைப்பான்
மன்றுக்கும்

என் நன்றிகள்

S. ஜெகன்

சுனாமியின் சுவடுகள்

S.ஜெகன்

சுனாமியின் சுவடுகள்

ஏவ்வெப்பும்...

சிருதிக்க நிலைத்து
சுர்தாப் புத்தன
ஒழு அலைகிள்ளேன்!

கலைப் புதுக்கிள்ளுது/
கலைப்ப நின்கலை/

வெயிலீஸ்தூம் பாராமல்
நடக்கின்றேன்...
விபர்களை வழிகிள்ளது
வந்தவில்லை!

பசியும் தாகறும் - என்னை
விட்துநீ திச்சிகிள்ளது
என் ஆவசை்
தீர்த்து பாகவில்லை/

நீமான - என்
யனந்து தொக்கி...
நடக்கின்றேன்/

நானை முடியுமின்ற
நம்பிக்கையோடு.....!

Dr. P. S. Venkatesan
நூலாட்டாளர்

